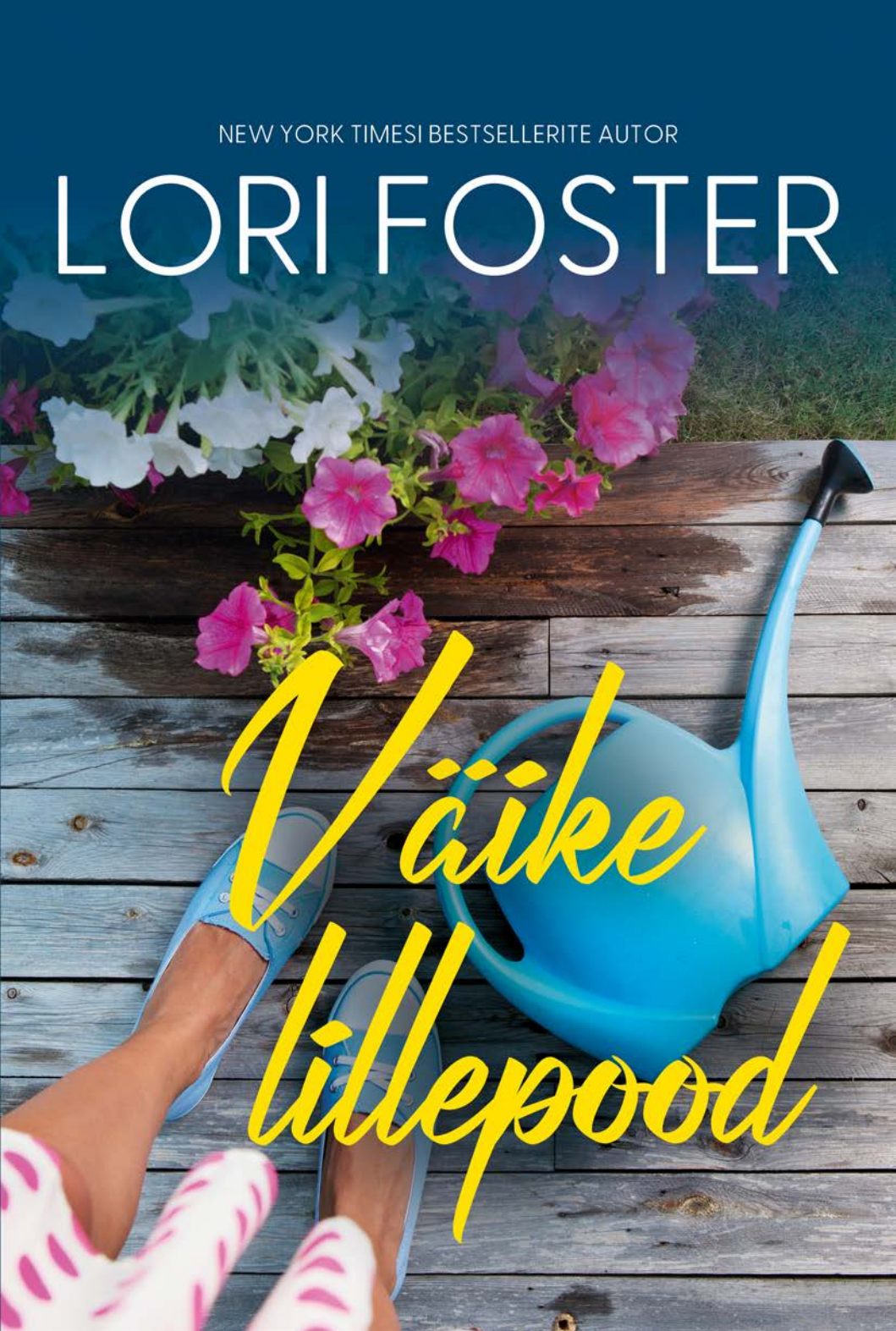

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LORI FOSTER

*Väike
lillepood*

Originaali tiitel:
Lori Foster
The Little Flower Shop
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus elavate või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Lori Foster
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01436924
ISBN 978-9949-87-175-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis imeline lugeja!

Suur tänu sulle, et tulid minuga järjekordsele seiklusele sellesse omapärasesse Indiana väikelinna. See on eriline koht, kus mannekeen satub sekeldustesse, inimesed on pealetükkivad, ent hoolivad, ja väikesed kitsilikud järveäärsed kauplused on täis armastust.

Ja eriline tänu neile, kes võtsid vaevaks kirjutada arvustuse raamatule „Mesinädalate tareke“, kus te kohtusite nende tegelastega esimest korda.

Loodetavasti meeldib „Väike lillepood“ teile sama palju. Palun andke teada!

Mulle meeldib oma lugejatega suhelda. Ehkki tegutsen ennekõike Facebookis, olen olemas ka mujal sotsiaalmeedias. Minu viimaste raamatu-uudiste kohta saad lugeda kodulehel lorifoster.com.

Toremaid lugemishetki!

Lori Foster

1

*A*biellumine paljajalu rannas. Uudne idee, mille Cemetery linn Indianas oli täiega omaks võtnud. Emily Lucretia vaatas kõikide naiste, meeste ja laste, aga ka pruudi ja peigmehe paljaid jalgu ning naeratas tahtmatult. Pärast nii pikka päeva oleks tore ise sama teha, lükata rihmikud jalast ja liigutada varbaid suvesoojas liivas.

Loomulikult ei teinud ta seda. Mingil põhjusel ei olnud sellist muretu nautimise oskust talle sünniga kaasa antud.

Aga nagu ta endale kinnitas, oli ta perfektsionist, ja isegi pärast pikka päeva augustilõpu palavuses nägid tema lilleseaded imelised välja. Vapustav pruut Yardley oli neist vaimustuses olnud.

Emily kuulis üle muusika, jutuvada ja naeru inimesi vette sumamas. Pulmapeo ajal ujumine. Kui lahe!

Pärast tseremoonia lõppu oli paljude jaoks päris pidu alles lahti läinud. Õhk oli niiske, aga värskel, meeleolu pidulik ja mõnus. Lillede lõhn segunes päikesekaitsekreemi, grillitud sealiha ja vee pealt puhuva tuulega.

Peaaegu kõik Cemetery* elanikud olid pulma tulnud, kuni rand oli inimestest tulvil. Linna nimi ei olnud sugugi asjakohane, sest

* Cemetery – ingl surnuaed, kalmistu. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

tegemist oli sõbraliku linna ja imetoredate inimestega ning Emily jumaldas seda.

Ta astus ettevaatlikult ühe dekoratiivse kivi pealt teise peale, kohendades ja sättides lilleseadeid. Roosad pojengid, sinised hortensiad, freesiad, gardeeniad, ülased, karikakrad, roosid ja kipslilled muutsid peo värviküllaseks, mis sobis sellesse kohta ideaalselt ja oli just see, mida pruut oli soovinud.

Emily kuulis naeru ja nägi pilku tõstes rühma naisi Yardley suunas klaase tõstmas, kui värske abielupaar lahkuma asutas. Yardley oli imeilus pruut ja linna pulmakorraldajana omas elemendis. Ta oli teadnud täpselt, mida ja kuidas tahab, samas ei oodanud, et linna väikefirmad talle kõike tasuta annaksid.

Kõik linnaelanikud armastasid Yardleyt, ja põhjusega. Tänu talle oli linna asutaja lapselapselaps ja matriarh nõustunud kõrvaldama linna nime Cemetery kõikide kohalike äride nimest.

Enne seda, kui Yardleyl õnnestus see vaidlus sõbraliku järjekindlusega võita, oli Emily lillepoe nimi olnud Cemetery Flowers, mis jättis mulje, nagu varustaks ta lilledega ainult matuseid. Tegelikult polnud väikeses linnas surnuaeda. Kadunukesed maeti naaberlinna Allbeesse.

„Sul on ikka kingad jalas.“

Emily võpatas, kuuldes selja tagant madalat häält, pöördus liiga kiiresti ja oleks äärepealt kivi pealt maha libisenud. Saul Culver sirutas käe ja haaras tema käsivarrest kinni, mehe käsi oli Emily paljal küünarnukil soe ja suur.

Naine vaatas neid uskumatult lahkeid rohelisi silmi, laiu õlgu ja Sauli avatud särgirinda.

„Ettevaatust,“ ütles mees, lasi tema käest lahti ja pistis talle pihku pudeli veinikokteiliga. „Ma ei tahtnud sind ehmatada.“

Emily võttis jääkirmega kaetud pudeli masinlikult vastu, taipas siis, mis see on, ja üritas tagasi anda. „Ma ei saa seda juua,“ vaidles ta. Neljakümne ühe aastasena oli ta rannas joomise east ammu väljas, eriti tööd tehes. „Ma teen tööd.“

„Em, mitte keegi ei tee tööd.“

Saul oli ainuke, kes kasutas tema nime lühendit..., ja mehe suust kõlas see meeldivalt. „Seda ütleb mees, kes alles äsja grilli juurest ära tuli.“ Emily hingas sisse puusuitsu lõhna, mis oli segunenud mehe päikesest soojade juuste ja ihu lõhnaga – milline meeldiv kooslus.

Pulmapidu, mis algas kohe pärast laulatust, oli kestnud mitu tundi ja kõik olid pisut väsinud, ent see oli mõnus väsimus.

Sauli muutis see kuidagimoodi veelgi ahvatlevamaks.

„See polnud töö,“ väitis mees. „Tegelikult mitte, sest mul oli palju abilisi.“

Jah, seda oli Emily tähele pannud. Paljud mehed olid Sauliga lobisemas käinud, kuni ta liha grillis, ning ka kõik naised, abielus ja vallalised, liiga noored ja liiga vanad, olid mingil hetkel Sauli juurest läbi astunud.

Emily pilk oli korduvalt mehele kandunud.

Mõned korrad vaatas mees ka tema poole.

See ei tähenda mitte midagi. Tä oli hakanud viimastel kuudel mõtlema, kas tema ja Saul võiksid..., aga ei. Esiteks oli ta mehest vanem. Mitte palju, aga siiski. Emily eas luges iga aasta.

Teiseks, Saul oli lõbus inimene – kõik Cemeterys väidaksid seda. Mõni minut mehega koosolemist ning kõik puhkajad naeratasid ja lõõgastusid. Linnaelanikud käisid tema juures, kui neil oli mingi naljakas lugu rääkida või neil oli vaja tuju tõsta. Saul lohutas neid hea toidu, paari dringi ja naljatamisega.

Emily oli aga lihtsalt meeldiv. Mitte keegi ei naernud koos temaga. Mitte keegi ei jutustanud talle võrtsikaid anekdoote ega teinud seksikaid vihjeid.

Ta oli pelgalt Emily Lucretia, „lilledaam“.

Enamik sõbrannasid kohtles teda nagu vanaema. Nelikümmend üks polnud just noor, aga vanaks ta ennast ka ei pidanud.

„Toit on peaaegu otsas,“ sõnas Saul. „Kõigil oli kõht tühi. Värske õhk ja päikesepaiste teevad muidugi igaühel kõhu tühjaks.“

„Ära ole nii tagasihoidlik,“ hurjutas Emily. „Põhjuseks oli suurepärase toit.“

Kohaliku grillrestorani omanikuna oli Saul varustanud pidu lahkesti enamiku imemaitsva lihaga. Sallie oli oma pagaritöökojas

Sally's By the Shore valmistanud kingituseks uhke pulmatordi ja Daniel kinkinud pruutpaarile mesinädalad pruudi lemmikkohas linnas, Honeymoon Cottage'is. Emily oli loomulikult teinud lille-seaded ning kõik teised olid toonud midagi süüa ja juua.

Pulmapidu oli linna kingitus Yardleye, sest tema oli kingitus neile kõigile.

„Em?“ Saul nõtkutas põlvi, et talle otsa vaadata. „On kõik hästi?“

Emily pilgutab kiiresti silmi, taibates, et oli korraks oma maailma kandunud. „Jah.“ Tä üritas naeratada. „Ilus laulatus oli, eks?“

Mees noogutas. „Lihtne, aga samas elegantne.“

„Nagu Yardley.“ Päeva edenedes ja õhtu lähenedes tundus päike järvel puhkavat, muutes taeva pastelseks, mis omakorda peegeldus veepinnal. Mitu meest oli Emilyt tantsima palunud, aga ta oli keeldunud. Et tegevust oleks, oli ta jälginud, et lilled püsiksid värsked. „Ilm on täiesti ideaalne.“

Saul naaldus tugeva piknikulaua serva vastu ja kergitas tema suunas oma jooki. „Su lilled olid populaarsed.“

„Yardleye paistsid need meeldivat.“ Emily soovis, et oskaks niisama tühja lobiseda, aga kõik, mida ta ütles, kõlas ametlikult, mitte sõbralikult.

„Kuulsin naisi neist rääkimas.“ Saul naeratas. „Yardley palus kõigil lilli koju kaasa võtta.“

„Kas tõesti?“ Emily polnud seda märganud, ehkki vastu ta muidugi polnud. „Kui tore. Lilled ongi mõeldud selleks, et neist rõõmu tunda. Oleks olnud kahju need minema visata.“ Tä ei olnud enda arvates üleliia uhke, aga teadis ilma võltsi tagasihoidlikkuseta, et oli lille-seadetega väga head tööd teinud. See oli üks tema vähestest oskustest.

Saul kummardus lähemale. „Ma näppasin mõned ka Kathleeni jaoks.“

Emily muigas, vaadates mannekeeni poole. Linnaelanike üks meelistegevusi oli Kathleeni riietamine ja sättimine mitmesugusteks üritusteks. Mitte keegi ei teadnud, kus nukk võib välja ilmuda, aga see oli vahva.

Nüüd istus Kathleen uhketes peoriietes liival, mõned närbuvad pojengid peos, jalad harkis. Keegi oli talle uhkema soengu teinud.

„Isegi Kathleen on paljajalu,“ tähendas Saul.

„Aga Kathleen ei joo,“ vastas Emily samamoodi lõõpivalt.

„Tõsiselt räägid või?“ Saul ajas end püsti ja pani käe ümber naise nii, et tema lai kämmal jäi Emily puusale.

See mõjus naisele peaaegu uimastavalt. *Püsi rahulik*, hoiatas ta ennast. *Ta on kõigest sõber*.

Saul viis ta kolm sammu vasakule, et Emily näeks paremini. „Vaata veel korra.“

„Taevas hoidku.“ Mannekeeni ümber oli hulk tühje pudeleid ja purke. „Täitsa täis.“

Saul muigas. „Taevas hoidku?“

Emily teadis, et mees narrib niisama, aga tundis siiski, et punastab. „Ma ei kasuta vandesõnu.“ Vähemasti mitte tihti ja haruharva valjusti.

„Muidugi mitte,“ sõnas Mimi, kes oli peapruutneitsi ja Yardley parim sõbranna. Temaga koos oli ka peigmehe õde Sheena. Mõlemad naised olid nutnud ja mööda õhetavaid põski olid nirisenud ripsmetuši triibud.

Mimi naeratas. „Kuidas mina nii korratu välja näen ja sina oled sama kena kui saabudes?“

Mõlemad naised meeldisid Emilyle väga. Teades, et Mimi oli joonud, ei teinud ta sellest rumalast küsimusest välja ja naeratas. „Kuidas sul läheb, Mimi?“

„Olen natuke purjus, veidi elevil ja...“ Hää l katkes, „... *Yardley pärast nii õnnelik*.“

Sheena surus ta enda vastu. „Mina ka!“ nuuksus ta. „Mitte purjus. Ma ootan last. Ma ei tohi juua, aga mul on Travis'e pärast nii hea meel. Ta armastab Yardleyt nii väga ja väärrib sellist naist.“

Emily summutas muige selle üleliia sentimentaalse reaktsiooni peale ja küsis: „Kas te tahate lilli kaasa võtta?“

Saul leidis kuskilt mõned salvrätid ja andis need nutustele naistele.

„Mina tahan.“ Mimi taipas, mida oli öelnud, ja puhkes naerma. „Või vähemasti Yardley tahtis.“

Sheena lisas samuti naerdes: „Travis ka.“

Mimi kuivatas pisaraid ja vaatas Emily poole. „Jumala eest, sa pole kunagi korratu välimusega.“ Ta lükkas oma metsikult lokkis heledad juuksed näolt kõrvale. Need olid algselt olnud elegantses krunnis, aga see oli tantsides lahti läinud.

„Ta on täiuslik,“ tähendas Sheena. Ja lisas Emily poole pöördudes: „Oledki. Su lilled on täiuslikud, sa oled täiuslikult tore ja isegi praegu näed välja täiuslikult kaunis.“

Emily ei suutnud kõnelda. Nemad muidugi ei teadnud seda, aga selle komplimendi suhtes oli ta eriti tundlik. „Olen nõus, et lilled on täiuslikud. Tänan.“

Saul heitis talle pilgu ja ütles siis naljaka formaalse häälega: „Kõik naised on omal ainulaadsel moel täiuslikud.“

Mimi vajus naerdes tema vastu. „Milline diplomaat.“

„See on tõsi, Mimi. Sa olid minu restoranis suurepärase teenindaja. Teist sinusugust ei tule.“

„Oohhh...“ Mimi kallistas meest kõvasti ja tegi siis Emilyga sama. „Aitäh, et aitasite Yardley pulmapäeva nii eriliseks muuta.“

„Arvan, et see au kuulub sulle ja Yardleyle.“ Yardley ja Mimi olid olnud lapsest saadik lahutamatud parimad sõbrannad, kes unistasid vapustavast laulatusest rannas. Sellepärast Yardley oligi nii suurepärase pulmakorraldaja. Ta oli sellega peaaegu kogu elu tegelnud.

Mimi abikaasa Kevin ja Sheena abikaasa Todd tulid naiste juurde. Saul aitas Emilyl neile lilli võtta.

Kui teised olid eemaldunud, kergitas mees julgelt Emily lõuga, nii et naise süda hakkas puperdama.

Sauli terane pilk puuris teda. „See tekitas sinus ebamugava tunde?“